

[Glistrup.]

Ikke én eneste indrømmelse blev der givet. Det var således, at man under forhandlingerne fandt frem til yderligere 1 mia kr. i besparelser, men var der så nogen, der tænkte på at imødekomme fremskridtspartiet med dem? Nej, finansministeren kørte linjen klart og tydeligt med at sige, at det skal gå til at fremme venstres skatte-tanker med et langt proportionalstræk. Ikke én øre ud over det, man havde forhandlet med socialdemokratiet om, de 12.000 kr. skattefri bundgrænse, var man til at rokke på. Ikke på noget andet punkt, hverken moms, el-afgiften, rentefradragsretten, lønmodtagerfradragsretten eller noget som helst andet var man til sinds at bevæge sig nogen veje med hensyn til. Derefter erklærer finansministeren — vi deltog i forhandlinger med statsministeren, mens de egentlige politiske forhandlinger jo var socialdemokratiet og andre beskåret — at nu går vi hjem og sover på det. Derefter afsluttede finansministeren så helt uden om os og helt uden at tale med os det forlig, som blev indgået i tirsdags, og som ikke går ud på 10 mia kr. skattelettelse, men som går ud på 7 mia kr. fordelt på en måde, som man bevidst har forsøgt at gøre endnu mere urimelig i forhold til den måde, hvorpå man skulle løse dette lands problemer. Man har nedsat skattefri bundgrænse, således at den nu efter forslaget reelt ligger nogenlunde for de fleste på det samme niveau som efter gældende lov, nemlig omkring 7.000 kr. Man laver nogle fiksfakserier og kalder det 9.000 kr., men i vidt omfang er det reelt kun 7.000 kr., som man nu kommer og tilbyder som skattefri bundgrænse. Så siger man til fremskridtspartiet: tag det eller lad være med at tage det. Det er den måde, man har forsøgt at føre skattelettelserne igennem på.

Samtidig har denne regering i løbet af sommeren set på, hvordan arbejdsløsheden har udviklet sig og er blevet væsentlig mere alvorlig. Den har ikke gjort noget som helst for at kæde tingene sammen med overenskomstssituationen på arbejdsmarkedet og skattelettelserne, således at man kunne få en hensigtsmæssig måde at løse disse spørgsmål på. Så snart man hørte Gerald Fords for Danmark meget ildevarslen tiltrædelsestale, fremsatte fremskridtspartiet gang

efter gang ønsker om at få folketinget indkaldt, for at vi kunne komme i gang med virkelig at foretage os noget for at forebygge den arbejdsløshedssituation, som er under udvikling. Hvad skete? Man var vidunderlig ligeglad med alt, hvad der kom fra fremskridtspartiet, ingen drømte om at skulle afbryde sommerferie og behagelige rejser for at komme ind for at løse det problem, og nu må vi se i øjnene, at vi står over for en situation, hvor arbejdsløshed og løsning af overenskomstssituationen er blevet væsentlig mere kompliceret, måske uoverstigelig med menneskelig mistrivsel til følge, fordi regeringen har handlet på den måde.

På det grundlag står fremskridtspartiets gruppe enig bag en mistillidsdagsorden til regeringen, og jeg skal derfor tillade mig at fremsætte følgende:

*Forslag om motiveret dagsorden.*

„Folketinget udtaler sin mistillid til regeringen,

fordi den klart har begået løftebrud ved at svigte sit tilsagn om at sætte sin eksistens ind på at opnå indkomstskattelettelser i 1975 på omkring 10 mia kr. overensstemmende med herom indgået aftale, og

fordi den har tilrettelagt sommerens politiske virke på en sådan måde, at arbejdsmarkedets forhold er forkludrede med den følge, at der forestår betydelig arbejdsløshed og store vanskeligheder for løsningen af overenskomstssituationen.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.“

Når man til dette lægger, hvad den foregående taler har sagt, så er situationen den, at der nu fra folketingets to største partier udtrykkes mistillid til regeringen. Herefter er spørgsmålet ikke: valg eller ikke valg. Spørgsmålet er: skal vi have valg i oktober, eller skal vi have valg i februar? Spørgsmålet om at få et valg, når arbejdsløsheden yderligere har bredt sig ud over landet og problemerne bliver endnu sværere at løse, er bestemt væsentlig mere afskrækkende, end det er at få en afklaring nu, før vi går ind til vinterens forhandlinger. Vi må have et handlekraftigt folketing, som kan klare situationen, således som situationen kommer til at udvikle sig med den stadig stigende arbejdsløshed, der nu også er erkendt fra